

finantsstille Side af Sagen frembyder en for alle Parter billig Løsning af Spørgsmaalet, og man maa navnlig erkjende, at Amtsraadet ved sit Tilbud har strakt sig saa langt, som det med Billighed kan ventes.

En Ordning som den angivne formenes heller ikke at være uforenelig med Bestemmelsen i § 3 i Loven af 12te April 1889 om, at Statskassen for sit Tilskud af 80,000 Kr. pr. Banemil skal nyde samme Ret som de almindelige Aktiebidrag fra Kommunerne. Om det nemlig end ved saadanne Bestemmelser har været Forudsætningen, at Anlægskapitalen i det Hele eller til Dels blev tilveiebragt ved Aktietegning, har det dog næppe ved Benyttelsen af Udtrykket „Aktiebidrag“ været tilsigtet at lægge særlig Bægt paa Dannelsen af et Aktieselskab til Foretagendets Gjennemførelse, men dette Udtryk er meget snarere kun valgt, fordi denne Form var den i tidligere Tilfælde almindelig benyttede og der ved Bestemmelsens Affattelse ikke forelaa nogen Anledning til at have den Mulighed for Die, at en anden Form her kunde være tjenligere. Man ser heller ikke, hvilken Interesse det skulde have for Staten at modsætte sig, at Amtsraadet bliver Koncessionshaver og Eneeer af Banen mod at paatage sig at opfylde de lobbestemte Vilkaar for Statstilskudets Ydelse, en Ordning, hvorved Baneanlægget vil blive fritaget for en Del af de ved et Aktieselskab uundgaaelige Administrationsudgifter. Med større Føie kunde det muligvis indvendes, at det ved oftnævnte Lovbestemmelse var udelukket at indrømme den af Amtsraadet for en Del af dets Indskud krævede Fortrinsberettigelse til Forpagtningsafgift og eventuel Kjøbesum; men mod en saadan Forstaaelse taler dog, saavidt skjønnes, afgjørende, at Lovbestemmelsen for Statstilskudet kun kræver lige Ret med de almindelige — ikke med samtlige — Aktiebidrag fra Kommunerne og saaledes ikke udelukker en vis Fortrinsret for en Del af Kommunebidragene.

I Henhold til det Anførte anser man saaledes Amtsraadets Forslag for vel egnet til at afgive Grundlaget for Baneanlæggets Realisation, idet man dog finder det nødvendigt, at der ved Koncessionens Meddelelse og Forpagtningskontraktens Afslutning træffes udtrykkelig Bestemmelse om, at det til enhver Tid skal staa Staten frit at afkjøbe Amtsraadet Banen for en vis Kjøbesum, som passende turde fastsættes til Forpagtningsafgiftens Kapitalbeløb, hvorimod der fra Amtsraadets Side næppe vil blive reist Indsigelse.

Hvis imidlertid Sagen fremmes herefter, vil der mulig allerede i næste Finantsaar blive Brug for en Del af det tilsagte Statstilskud, og Ministeriet maa derfor ønske at erholde et passende Beløb til Raadighed i dette Niemed, hvorfor jeg skal bede Udvalget være uleilighet med til 3die Behandling i Folkethinget af Forslaget til Finantslof for Finantsaaret 1890—91 paa mine Begne at stille følgende Ændringsforslag:

Til § 27 II. Som nyt Litr.

Bidrag til Anlægget af en Jernbane fra Viborg til Aalestrup. 100,000 Kr.

Sugerslev.

Jacoby.

Til Folkethingets Finantsudvalg.

Sudenrigsministeriet. Kjøbenhavn, den 15de Marts 1890.

Som det vil være bekjendt, foregaar den daglige regelmæssige Forbindelse mellem Sjælland og Møen for Tiden 2 Gange i Døgnet, om Dagen med Dampskib fra Masnedssund til Stege og om Natten med Diligence fra Bordingborg til Stege over Kallehave og Røster. Overfarten mellem de to sidstnævnte Steder besørges af Gierne af de sammesteds bestaaende Færgerier. I Vintertiden under indtrædende Isforhold bliver meget ofte Dampskibsfarten afbrudt, og man er da alene henvist til Ruten Kallehave—Røster, der indlertid frembyder saa lidet tidsvarende Overfartsforhold, at de Rejsende jævnlig tvinges til dagevis at vente paa Leilighed til at blive